

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΝΙΟΣ, 1837.]

[ΑΡΙΘ. 6.

ΣΕΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΡΙΑΝ.

ΓΝΩΣΤΟΝ εἶναι, πιθανῶς, εἰς τοὺς πλειοτέρους ἀναγνώστας τῆς Ἀποθήκης, δτὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ τρέχοντος ἔτους, κατὰ τὸ νέον μηνόλγημα, ἐδοκίμασεν ἡ Συρία σεισμὸν σφοδρότατον καὶ ὀλεθριώτατον. Συνέβη δὲ εἰς τὰς τέσσαρας ἥμισυ ὥρας μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἡμέραν Κυνουρῆν ἀλλ' οὔτε πρὸ αὐτοῦ, οὔτε μετ' αὐτὸν, παρετηρήθησαν ἀξιόλογα τινὰ φαινόμενα. Ὡραῖα τις καπνώδης ὁμιζῇ ἐσκότιζε τὸν ἥμιον, καὶ μελαγχολική τις νεφρὰ γαλήνη κατεκάθητο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς φύσεως· ἀλλὰ ταῦτα δὲν εἶναι σπάνια εἰς τὴν Συρίαν. Εἰς τὴν Βηρυττὸν αὐτὴν,—ὅπου διέτριψεν ὁ φίλος, ἐν τῶν χειρογράφων τοῦ ὄποις συνάγομεν τὰς εἰδήσεις ταῦτας,—δὲν ἔγινε βλάβη σημαντική· ἀλλ' εἰς τὸ πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς πεδίον ἐκρημνίσθησαν οἵκοι τινὲς, καὶ ἐπληγώθησαν ὅλοι ἄνθρωποι. Κατὰ διαφόρους ἡμέρας μετὰ τὸν σεισμὸν ἔφθαναν ἐνθεν κάκεθεν ἀγγελίαι τρομεραὶ, περιγράφουσαι ἀνατροπὰς κωμοπόλεων καὶ χωρίων, καὶ φθοράν ἀνθρωπίνων· ἀλλ' αἱ φῆμαι αὗται ἐχρημάτισαν ἐπιβεβαιώσιν. Τέλος πάντων δὲ, μετὰ δικτὸν ἡμέρας, ἐπιστολαὶ ἥλθαν ἐκ τοῦ Σαφετίου, διαλαμβάνουσαι δτὶ κατεστράφη ὀλότελα ὁ τόπος αὐτὸς, χωρὶς ν' ἀπομείνῃ κάμια ὅποιαπδήποτε λογῆς οἰκοδομῆς· καὶ δτὶ ἡ Τίβερις καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοποὶ ἐδοκίμασαν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀξιοθρόμητον θυστύχημα. Εἰς τινὰ γράμματα ἐλέγετο, δτὶ δὲν ἔχει σωθῆν παρὰ ἔνας εἰς τοὺς ἑκατόν· ἐνῷ ἀλλα ὅλοποιούν δρόθερον, δτὶ ἀπὸ τοὺς δεκακισθίους κατοίκους τοῦ Σαφετίου τούλαχιστον ξακισχίλιοι ἀπωλέσθησαν.

Εὐθὺς δὲ δὲν ἔμεινε πλέον κάμια ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν δεινῶν τούτων συμβεβηκότων, ἔγινε συνεισφορά τις ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Βηρυττοῦ πρὸς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν, ποιεὶς ἐστάλθησαν δὲ καὶ τινὲς κύριοι, —ἐκ τῶν ὅποιών εἰς ἥτο καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἦρδοφθαλμῶν μας ἡμερολογίου,—νὰ ἐπιστατήσῃ τὴν διανομὴν τῶν βοήθημάτων. Πανταχθὲν δὲ τοις διεβησαν, ἐφαίνοντο, κατὰ τὸ μᾶλλον

ἢ ἡττον, τὰ τρομερὰ τοῦ σεισμοῦ ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν Σιδώνα ἔπεσαν εἰς ὀλοκλήρουν ἡ κατὰ μέρος 70 ἐως 100 οἴκοι· ἐφονεύθησαν δὲ ἐπτά ἄνθρωποι. Εἰς τὴν Τύρον ὁ ὀλεθρός ἦτο πολὺ δεινότερος· ἐφονεύθησαν 12, ἐπληγώθησαν 30, καὶ μολονότι δὲν ἐκρημνίσθησαν οἱ οἴκοι, ἦτον διως ἀνάγκη πᾶσα νὰ κρημνισθῇ καὶ νὰ οἰκοδομηθῇ ἐκ νέου ικανὸν αὐτῶν μέρος, διὰ νὰ γένωσιν ἀσφαλῆ κατοικητήμα. Εἰς ὀλιγάνθρωπόν τι χωρίον, τόνομα Ραμάσσι, ἐφονεύθησαν τριάκοντα· ἥθελε δ' εἰςάπαντος σταθῆν πολὺ γενικότερος ὁ ἀφανισμός, ἐὰν οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων δὲν ἐτύχαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τῆς ὅποιας μικρὸν μόνον μέρος ἔπεσεν. Εἰς ἄλλο τι χωρίον, δχι μακρὰν τούτου, ἔπεσαν δλα τὰ οἰκήματα· ἐθανατώθησαν 235, καὶ μόνον περὶ τοὺς 60 ἐσώθησαν. Καὶ εδῶ, καθὼς εἰς τὸ Ραμάσσι, ἦτον ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ, ὥστε οἱ πλειότεροι τῶν κατοίκων παρενρίσκοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἄλλα πόσον διάφορος ἐστάθη τούτων ἡ τύχη! ἡ ἐκκλησία ἔπεσε, καὶ κατεπλάκωσεν ὀλβες, ἐκτὸς τοῦ ἱερέως, 130 τὸν ἀφειθμόν! Προδιατεθειμένοι οὕτω οἱ ὁδοιπόροι μας, ἐκίνησαν τέλος διὰ τὸ Σαφετίου, ὅπου νέα θεάματα ἐλέου καὶ φρίκης παρεστάθησαν εἰς τοὺς ἐπεπληγμένους ὄφθαλμούς των. Ταῦτα ίδον τίνη τρόπῳ περιγράφονται—

‘Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βενοῦ, ἀπηντήσαμεν τὸν ἐν Σιδώνι προξενικὸν μας πράκτορα, ἐπιστρέφοντα εἰς τὰ ἴδια μὲ τὴν χηρεύσασαν ἀδελφήν του. Ο γαμβρὸς αὐτοῦ, πλούσιος ἐμπορος τοῦ Σαφετίου, εἰχε παρακωθῆν ἐως τὸν λαμπὸν ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πεισόνης κατοικίας του, καὶ εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν θέσιν ἔμεινε διαφόρους ἡμέρας φωνάζων καὶ ζητῶν βοήθειαν· τέλος πάντων δὲ, ἀπέθανε πρὸν εἰρεθῆ τις νὰ τὸν συνδράμῃ! ’Αναβαίνοντες τὸν ἀπόκρημνον λόφον, ἴδαμεν διαφόρους τρομερὰς σχισμὰς καὶ ὡραίματα εἰς τὴν γῆν καὶ τοὺς βράχους, δεινὰ προμηνύματα τῆς δεινῆς καταστροφῆς, ἥτις ἀναθεν ἔμελλε νὰ ἐξαπλωθῆ πρὸ ὄφθαλμῶν μας. ’Ἄλλα πόσον ἐψεύσθησαν δλαι μας αἱ προσδοκίαι, δτὲ παρεστάθη γυμνὴ

ένθωπιόν μας ή ἀλήθεια! Μέχρι τῆς παρούσης στιγμῆς ἐνόμιζα ὑπερβολάς τὰ ἀδόμενα· ἀλλὰ μόλις ὡψας ἐν βλέψαι, ἐπληροφορήθην ὅτι ἡ θραῦσις ὑπερέβαινε τοῦ λόγου τὴν δύναμιν. Ἀρκεῖ νὰ εἴπω, ὅτι ἡ μεγάλη αὔτη κωμόπολις, ἥτις μὲ ἐφάνη τόσον ἀκμάζουσα πρὸ τεσσάρων ἔνιαυτῶν, καὶ ἥτις ἡσαν ἔτι μᾶλλον τοιαύτη πρὸ δεκαοκτὼ μόνον ἡμερῶν, τῷ δασὶν ὑπάρχει πλέον. Τὸ Σαφέτιον ὑπῆρχεν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει. Τὸ Ἰουδαϊκὸν μέρος τῆς πόλεως, περιέχον πληθυσμὸν πέντε ἡ ἔξι χιλιάδων, ὅτον κτισμένον ὄλογυρα καὶ ἐπάνω ἀποτόμου τινὸς βουνοῦ—τόσον δὲ ἀνωφερῆς εἶναι ὁ λόφος, καὶ τόσον πυκνὰ ἡσαν τὰ οἰκοδομήματα, ὡστε κύπτων τὶς ἀπὸ τὰ παράθυρα οἴκου τινὸς ἔβλεπεν ὑποκάτω του τὸ δῶμα τοῦ ἐφεξῆς χαμηλοτέρου—τὰ κτίρια ὑψόνοντο ὡς κλίμαξ τὸ ἐν ἐπάνωθεν τοῦ ἄλλου καὶ διὰ τοῦτο, ὅποτε εἰς μίαν στιγμὴν κατεκρήμισε πάντα οἴκον ὁ τρομερὸς σεισμὸς, ὁ πῦρτος ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ δευτέρου, ὁ δευτερός ἐπὶ τοῦ τρίτου, αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἀκολούθου, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ ἀλήθηνή αἵτια τῆς σχεδὸν ἀπαγαλλήλου φθορᾶς ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Τινὲς τῶν χαμηλοτέρων οἴκων ἐπικεπάσθησαν μὲ τὰ ἐρείπια πολλῶν ἄλλων, οἵτινες ἡσαν ὑπεράνω τῶν. Ἐκ τούτου προῆλθεν ἀκόμη ὅτι πάιπολοι, μὴ θανατωθέντες ἀμέσως, ἐξέπιευσαν πρὸν ἐμπορέσῃ νὰ γένη ἡ ἀπαιτούμενη ἀνασκαφὴ· τινὲς δὲ ἐξεχώθησαν ζωντανοὶ μετὰ πέντε καὶ ἐξ ἡμέρας, ἵνας δὲ, ὡς μὲ εἴπαν, μετὰ ἐνδεκα! Ἀνθρωπός τις, πρώην μὲν σύζυγος καὶ πατήρ, τῷδα δὲ ὀλομόναχος, μὲ εἶπεν ὅτι εὑρῆκε τὴν γυναικά του μὲν παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην αὐτῆς, καὶ τὸ νήπιον μὲ το βυζίον ἀκόμη εἰς τὸ στόμα. Ἐνώπιον δὲ ἦτι τὸ βρέφος δὲν εἶχε ακοταθῆναι ἀπὸ τὰ χαλάσματα, ἀλλ᾽ ὅτι εἴχεν ἀποθάνειν τῆς πείνας, ἐνῷ ἐξῆτε νὰ ἐκβάλῃ τροφὴν ἀπὸ τῆς νεκρᾶς μητρός του τὰ βυζία! Μὲ εἴπαν πολλοὶ γονεῖς ὅτι ἥκουναν τὰ παιδάκια των κράζοντα, Μάμμα, Μάμμα! Πάππα, Πάππα! ἐωσοῦ ἢ φωνὴ αὐτῶν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξασθενιζομένη, ἐκόπτετο τέκος ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐνῷ αὐτοὶ ἡ ἀγωνίζοντο μὲν ἀπελπισίαν νὰ ἐξεμπεριδεθῶσιν, ἡ ἐπολέμουν νὰ ἐκβάλωσι τὰ ξύλα ἢ τὰς πέργας ἀπὸ τὰ ἡλικά τέκνα των. Σὲ εἴπει πολυέλεε, ὅποιας απηράς φρικιώδεις πρόπειναν ἱδεὶς ἡ μακρὰ ἐκείνη μέλαινα τύχη, ἥτις ἐπλέκωσεν αὐτὸν εἰς ἡμίσειαν ἀρχαν μετὰ τὸν χαλασμὸν, φῶς μὴ ἔχον τας, μήτε δυναμένους νὰ λάβωνται,—ἐνῷ τεσσαρες πέντε ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ ἡσαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, ἀποθαμένοι ἡ μὲ στεναγμούς ὁδυνηρούς ἀποθηκούντες, καὶ ἐνῷ ἔτρεμεν ἀκόμη

καὶ ἐσείστο ἡ γῆ, ὡς νὰ ἥτο πεφοβισμένη εἰς τὰς ιδίας αὐτῆς τρομερὰς ἐφημώσεις! ‘Τι θέασα ἀξιοθρήτην! ’Οπου καὶ ἀν πτοέψω τοὺς ὄφθαλμούς, δὲν βλέπω παρὰ χάος εὑμέγεθες ἀπὸ πέτρας καὶ χώματα, ξύλα καὶ σανίδια, τραπέζας, καθέκλας, κραββάτια καὶ ἐνδύματα, ἀναμειγμένα ὅλα μὲ φρικώδη τινὰ συγχυσιν. Πανταχοῦ ἀνθρώποι, μαραμμένοι ἀπὸ τὸν κόπον ἢ τὴν λύπην, ἀνασκάπτοντα τοὺς οἴκους αὐτῶν, ζητοῦντες τὰ κατεσπαραγμένα ἢ σεπηπότα σώματα τῶν πλακωθέντων αὐτῶν φίλων· ἐνῷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅδος ἡ τρεῖς σηκόνουν φοβερόν τι φθορᾶς γομάγιον, φέροντες αὐτὸς εἰς τὸ τελευταῖον οίκημα τοῦ ἀνθρώπων. Ἐκάλυψα τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ἐπέρασα διὰ τῶν μόλις ζώντων ἐλειπεῖν τοῦ Σαφετίου. ’Αλλοι ἔκλαιαν μὲ ἀπελπισίαν, ἄλλοι ἐγέλων μὲ ἀναισθησίαν ἔτι πλέον θλιβεράν. Ἐδῶ γηραλέος τις ἐκάθητο μονήρις ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ποτὲ πληθυσμῆς οίκιας του· ἐκεῖ ἔπαιζε τέκνον τι, νεώτερον παρὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφὸν οὔτε συγγενῆ εἰς τὸν εὐρύχωρον κόσμον. Σωρηδὸν συνελέγοντο ὄλογυρά μας—ἄνδρες στεφημένοι τὰς γυναικάς των—γυναικες τοὺς ἀνδρας των—γονεῖς ζωρὶς τέκνα, τέκνα χωρὶς γονεῖς· καὶ ὅχι δλίγοι, ἀπομείναντες λείψανται μοναχικά ἐκτεταμένων οἰκογενειῶν. ’Εκατοίκουν δὲ εἰς τοὺς ἀγρούς, διεσκορπισμένοι ὑπεράνω καὶ ὑποκάτω τῶν ἐρείπων, εἰς σκηνὰς ἀπὸ παλαιὰ σανίδια, παλαιοὺς τάπητας, ψάθας, πανία, σπάρτους, καὶ χώμα, καὶ πολλοὶ δὲ ἐμεναν εἰς τὸ ὑπαίθρον· ἐνῷ ἀθλιοὶ τινὲς, ἀδύνατοι νὰ σαλεύσωσιν ἀπὸ τὰς πληγὰς, ἡσαν ἔτι ἀφειμένοι μεταξὺ τῶν κορυμμάτων οἰκοδομῶν, εἰς θάνατον πᾶσαν στιγμὴν ὑποκείμενοι ἀπὸ τοὺς πέριξ ἢ ἀκαθεν αὐτῶν κρεμαμένους λίθους.’

’Επεσκέφθησαν ἀκολούθως τοὺς πληγωμένας οἱ φιλάνθρωποι ἀπεσταλμένοι τῆς Βηρυτοῦ, ἢ πολλοὺς αὐτῶν εὑρήκαν εἰς ἀπεριγραπτον ἀγωνίαν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ εἰς τὰς βρομερὰς τούτας, δὲν ἡσαν οἱ ἀθλιοὶ συσσωρευμένοι, δὲν ὑπῆρχε θεραπείας ἐπλίξ, διὰ τοῦτο, εἰς περίθαλψη αὐτῶν, ἐκρίθη πρὸ πάντων ἀναγκαῖον, ἢ χωρὶς ἀναβολῆς κατεσκευάσθη, προσωρινόν τι νοσοκομεῖον. Εἰς τοῦτο συνήθιστοισαν ὅλους τοὺς πληγωμένους, τοὺς διεμοίρασαν ιατρικά καὶ καθαγάπε πανία διὰ τὰς πληγὰς, καὶ ἐμίσθωσαν ιατρὸν τινὰ ἐντόπιον νὰ τοὺς ἐπιμελῆται. Μετέπειτα ἀνεῳχθησαν ἐκ τῆς δυστήνως πόλεων, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ὅρας ἐστησαν τὰς σκηνὰς αὐτῶν ἐμπροσθέτων τῶν ἐρείπων τῆς πεφιβοήτου Τίβεριάδος. ’Ἐδῶ εὑρήκαν μετριώτερα τὰ δεινά

τῶν ἐγκατοίκων· ἀπὸ πληθυσμὸν περίπου 2500 ὡς 700 μόνον ἐχάθησαν, ἐνῷ εἰς τὸ Σαφέτιον ἀπὸ 5000 Ιουδαίων 4000 ἐφορεύθησαν, μία δὲ χιλιάς Μουσουλμάνων, καὶ τὸ ἥμισυ τῶν ἔκει θλίγων Χριστιανῶν.

Οἱ πληγωμένοι ἐνταῦθα δὲν ἦσαν τόπον παρημελημένοι, ὅσον εἰς τὸ Σαφέτιον· τὰ πάντα περὶ αὐτῶν ἦσαν πολὺ εὐτακτότερα. Ἡ σύγχυσις δυώς καὶ ταλαιπωρία, αἵτινες ἐπεκράτουν ἀκόμη καὶ ἐδῶ τὰς πρώτας ἡμέρας μετὰ τὸν σεισμὸν, ἦσαν δχι ὀλιγώτερον φρικώδεις. Εἰς διασάφησιν τούτου μᾶς παριστάνει τὸ ἡμερολόγιον τὰς δεινοπάθειας τοῦ μόνου ἐν Τίβεριάδι Ιουδαίου ιατροῦ—‘Οὗτος,’ λέγει, ‘εἶναι βαθύπλουτος· ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του ἐφορεύθησαν πρὸ ὄφθαλμῶν του· ἡ ἴδια του κυήη ἐσυντρίβη, καὶ μετὰ τὸν συντριμμὸν ἐκράτεῖτο συνεσφιγμένη ἀπὸ τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπλάκωσαν. Εἰς τὴν ἑλεεινὴν ταύτην θέσιν, ἔμεινε δύο ἡμέρας ὀλοκλήρους, φωνάζων καὶ παρακαλῶν νὰ ἔλθῃ τις, ώστε νὰ σηκωητῇ τὰς ἐπάνω του ὀλίγας πέτρας, καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ· διὰ τοῦτο ἐπρόσφερε χρήματα, καὶ ἀνέβη ἔως τὰ τριακόσια λίστηλα· πλὴν ματαίως· καθεῖται ἐλίχε τὴν γυναικα, ἡ τὰ παιδία, ἡ τοὺς συγγενεῖς του εἰς δομοίαν κατάστασιν, καὶ οὐδεὶς ἡθελε νὰ ὑπάγῃ. Τέλος, αἱ μινίαι ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς συμβίας καὶ τῶν τέκνων του, καὶ τῆς ἴδιας αὐτοῦ πληγῆς· τότε, ἀπῆλπισμένος, ἥρπασε ξύλον τι παρακείμενον, κ’ ἐπροσπάθει νὰ σύρῃ κατεπάνω τῆς κεφαλῆς του πέτραν τινὰ τῶν ἄνωθεν αὐτῆς, ώστε νὰ τελεώσῃ οὕτω συγχρόνως καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰ πάθη του. Μ’ ὅλα ταῦτα, δὲ ἀνθρωπος ζῆ ἀκόμη, καὶ πιθανὸν δτι θέλει συντόμως ἀναλάβειν.’

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ τούτων δυοια δεινὰ ἐπροξένησε καθ’ ὅλην τὴν Συνίαν ὁ σεισμὸς τῆς πρώτης Ιανουαρίου. Κέντρον αὐτοῦ θεωρεῖται ἡ Λίμνη τῆς Τίβεριάδος· ἔσχατα δὲ ὅρια τῆς ἐνεργείας του ἦσαν ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ Σινᾶ.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΠΑΡ ΩΣΕΡ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 68.

ΕΙΠΑΜΕΝ ἥδη, δτι, ἀφοῦ ὁ Κάσπαρ Ὁσερ ἐπροδευσεν ἀρκετά εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Γερμανικῆς διαλέκτου, ἐδοκίμασε νὰ ίστορήσῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ βίον· τοῦτο, κοινολογηθὲν, ἐβαλεν εἰς κύνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ ἀτυχοῦς μειδακίου· διότι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ πιθανῶς πρὸς ἐμποδισμὸν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, ἐπεχείρησε τις ἄγνωστος, τὴν 17ην Οκτωβρίου, 1829, νὰ δολοφονήσῃ αὐτὸν εἰς

τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλως τω Δῶμερ. Ἀπέφυγεν δύως μὲ πληγήν τινα, μικρὰν μὲν, ἀλλὰ, διὰ τὴν τεταφαγμένην κατάστασιν τοῦ νευρικοῦ του συστήματος, πολλῆς κακοπαθείας καὶ μακροχρονίου ἀσθενείας πρόξενον.

Ἀκολούθως, ὁ Ἀγγλος Κόμης Στανόπης (Earl Stanhope) ἀναδεχθεὶς τὸ βάρος τῆς διατηρήσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως τοῦ Κάσπαρ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸ Ἀνσπάχιον, δπον ἐβάλθη ὑπὸ τὴν φροντίδα προκομμένου τινὸς παιδαγωγοῦ, μὲ τὸν ὅποιον καὶ συνεκαποίκει. Ἐμειλετάτο δὲ νὰ σταλθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δπον ἡθελεν εἰσθαι ἀρκετά ελεύθερος ἀπὸ πάντα φόβον δολοφονίας. Καὶ τῷντι ὁ φόβος, τὸν ὅποιον εἶχε πολὺν καιφόν μετὰ τὴν πρώτην κατὰ τῆς ζωῆς του τιχείρησιν, φαίνεται δτι εἶχε μετριάσειν ἵκανος, ἀφοῦ ἐκάθισε διάφορα ἔτη ἀνενόχλητος εἰς τὸ Ἀνσπάχιον. Ἄλλ’ ὁ κρύψιος ἐχθρός του ἐκαιροφυλακτοῦσεν εἰσέπειτι. Ἐνῷ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὸ πρῶτη τῆς 14ης Δεκεμβρίου, 1833, ξένος τις, περιτυλιγμένος εἰς μέγα ἐπανωφόριον, ἐπληρίσασεν εἰς αὐτὸν μὲ πρόφασιν δτι εἶχε κάτι ἀξιόλογον νὰ τὸν κοινοποιήσῃ. Ὁ Κάσπαρ ἐπαρχαιτήθη μὲν τότε, ἐπειδὴ ὑπῆγανεν εἰς τὸ γεῦμα· ἀλλ’ ὑπεσχέθη νὰ ἐνταμώσῃ τὸν ξένον μετὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸν κῆπον του παλατίου. Καὶ τῷντι ἐστάθη τόσον ἄφρων, ώστε νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ οὔτε τὸν διδάσκαλόν του, οὔτε ἄλλον κάνενα· ὁ ξένος ἐσυρε χαρτία τινὰ ὑποκάτωθεν τοῦ ἐπανωφορίας, καὶ, ενῷ ὁ Κάσπαρ ἐμειλλε νὰ τὰ εξετάσῃ, ἐμαχαίρωσεν αὐτὸν σιμά τῆς καρδίας μὲ ξίφος τι, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἐπάνω του κρυμμένον. Αἱ πληγαὶ δὲν ἐπέφεραν ἀμεσον θάνατον. Ὁ Κάσπαρ ἥδηνθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον· ἀλλ’ ἡμπόρει μόνον νὰ προφέρῃ μὲ διακεκομμένας συλλαβαῖς, ‘Κῆπος τοῦ παλατίου—πονγγίον—Οὖζ—μηνιεῖον.’ Ὁ παιδαγωγὸς, εἰς τοῦ ὅποιος τὴν φροντίδα ἦτον ἐμπιστευμένος, ἐστειλε τοὺς σπασιώτας τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ μηνύμειον τοῦ Οὖζένου, εἰς τὸν τοῦ παλατίου κῆπον, δπον εὑρηκαν πονγγίον τι μεταξωτὸν χρώματος ἰοειδοῦς, περιέχον κομμάτιον χαρτίου, μὲ τὰ ἔξῆς ἐπιγεγραμμένα· ‘Ὁ Ωσερ δύναται κάλλιστα νὰ σᾶς εἴπῃ καὶ διατί ἥθα ἐδῶ, καὶ ποῖος εἶμαι. Αἰα νὰ μὴ λάβῃ αὐτὸς τὸν κόπον, ἀς σᾶς εἴπω ἐγὼ δὲ ἴδιος πόθεν ἐρχομαι· ἐρχομαι ἀπὸ—ἀπὸ τὰ Βαναρικά σύνορα,—ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ—. Σᾶς χαρίζω καὶ τὸ ὄνομά μου, Μ. Α. Ο.’ Κατὰ τοῦ Κάσπαρ τὴν περιγραφὴν, ὁ ἀνθρωπος ἦτον δὲ αὐτὸς, δστις ἐξήτησε καὶ πρότερον νὰ τὸν θανατώσῃ εἰς τὴν Νορμπέργαν. Ἀπέθανε δὲ ὁ ταλαιπωρος Κάσπαρ Ὁσερ τὴν νύκτα τῆς